

Sygn. akt VII U 332/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy S. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 31 grudnia 2013 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala S. A. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 grudnia 2013 roku do dnia 30 listopada 2015 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz S. A. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII U 332/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił S. A. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 grudnia 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył S. A. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na występujące dolegliwości kardiologiczne, ortopedyczne i gastrologiczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

S. A. do dnia 30 listopada 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna). W dniu 6 listopada 2013 roku złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 141 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 21 listopada 2013 roku został uznany za niezdolnego do pracy do dnia 30 listopada 2015 roku (k. 143 akt ZUS). Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości przez Głównego Lekarza Orzecznika został poddany badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 19 grudnia 2013 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 151 - akta ZUS).

S. A. cierpi na artrozę kręgosłupa lędźwiowego z obecnością mostów kostnych i przewężeń otworów międzykręgowych, zmiany degeneracyjne dysków międzykręgowych w odcinku szyjnym oraz wielopoziomowo w odcinku lędźwiowym z uciskiem korzeni na licznych poziomach, przewlekłą nieomogę bólową kręgosłupa lędźwiowego z okresowymi zaostrzeniami korzeniowymi, nadciśnienie tętnicze II, dusznicę bolesną stabilną z okresowymi zaostrzeniami, zaburzenia lipidowe, zaburzenia rytmu serca i zespół wasowagalny. U wnioskodawcy występuje asymetria odruchów kolanowych, słabsza po stronie lewej. Objawy korzeniowe są dodatnie. Podobnie próba wysiłkowa z dnia 24 kwietnia 2014 roku. Choroba wieńcowa ze zmianami w EKG, dodatnią próbą wysiłkową i zaburzeniami rytmu serca, a także nadciśnienie tętnicze wymagające stałego leczenia z objawami retinopatii nadciśnieniowej upośledzają sprawność organizmu badanego do pracy fizycznej tym bardziej przy współistnieniu zmian patologicznych narządu ruchu. Wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 30 listopada 2015 roku (opinie biegłych – k. 13, 41, 56).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych o specjalności neurologia i kardiologa. Kolejne dowody z opinii biegłych zostały dopuszczone w związku z zastrzeżeniami zgłaszanymi przez organ rentowy i potrzebą odniesienia się do nich przez biegłych opiniujących w sprawie. W wydanych opiniach biegli jednoznacznie stwierdzili, że występujące u S. A. zaawansowanie chorób układu krążenia w powiązaniu z upośledzeniem narządu ruchu stanowi przeciwskazanie do podjęcia pracy fizycznej lub stresującej. Opinie te Sąd uznał za wiarygodne jako wszechstronne, szczegółowe, logiczne, odpowiadające na zadane pytania. W opiniach uzupełniających biegli szczegółowo odnieśli się do argumentacji i zarzutów organu rentowego. Wnioski wyprowadzone przez biegłych są logiczne i poparte materiałem dowodowym. Do ostatniej opinii uzupełniającej organ rentowy nie wnosił zastrzeżeń (k. 76v).

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie S. A. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że wnioskodawca został uznany za nadal częściowo niezdolnego do pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 30 listopada 2015 roku, zaskarżoną decyzję należało zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na wskazany okres.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. oraz §12 ust. 2 w związku z §2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.460 j.t.), w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 sierpnia 2015 roku, gdyż niniejsza sprawa została wszczęta przed tą datą. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika mieściła się zatem w granicach od 60 zł do 360 zł. Ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika przy przyjęciu podstawowej stawki Sąd miał na uwadze rodzaj i stopień zawilości sprawy oraz nakład jego pracy, które nie były znaczne.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.